

[Aksel Larsen.]

Kornordningen eller i Kraft af særlige Love vedtagne her, at Husmændene har faaet udbetalt Penge af Kornpuljen. Det hører op nu, det mister man, den Indtægt forsvinder. Saa man har Lov til at sætte et dobbelt Spørgsmaalstegn ved Spørgsmaalet om, hvorvidt hele dette Lovkompleks skaber Retfærdighed for Husmændene og gør godt, hvad man hidtil ad Lovgivningsvejen har forbrudt imod dem.

Men dertil kommer saa noget andet. Vi for vort Part kan ikke fatte disse stadige Bestræbelser for at sætte Minimalpriser paa Korn og alle mulige andre Produkter. Ministeren begrundet disse Minimalpriser med, at selv om der ikke i Øjeblikket er Udsigt til det, saa kan Priserne jo falde saadan, at Minimalpriserne bliver aktuelle. Ja, det er naturligvis rigtigt, noget saadant kan tænkes, vi er ikke garanterede derimod. Men hvis man paa den Maade ad Lovgivningsvejen vil skabe en Forsikring imod for lave Priser, var det saa ikke rimeligt, at man ad Lovgivningsvejen samtidig forsikrede Forbrugerne imod for høje Priser? Hvorfor har man nu saa travlt med at operere med Minimalpriser paa alle mulige Produkter, medens man dog, i hvert Fald under Krigen, kendte et Begreb, der hed Maksimalpriser?

Det forekommer os, at hvis man overhovedet tager Hensyn til Forbrugerne her i Landet, og det kommer man til, saa maa man anstændigvis supplere Minimalpriserne med Maksimalpriser. Det forekommer mig endvidere, at hvis man mener, at den her fastsatte Minimalpris for Korn er rigelig set i Forhold til Svinekorttildeling o. s. v., saa kunde man passende fastsætte den som Maksimalpris. Vejene, man behøver at gaa i den Retning, skal man ikke lede langt for at faa Forklaring paa, for vi havde jo, som sagt, Maksimalpriser under Krigen.

Jeg vil endvidere henlede Ministerens Opmærksomhed paa Brødpriserne. Det er en Kendsgerning, at Brødpriserne her i Landet er steget ganske kolossalt, steget langt mere end Kornpriserne. Brødpriserne har altid haft let ved at gaa i Vejret, naar Kornpriserne steg, men naar Kornpriserne faldt, havde Brødpriserne absolut ingen Tilbøjelighed til at gaa nedad, og naar de endelig gik nedad, var det i hvert Fald kun forsvindende lidt i Forhold til den tidligere Stigning. Maaske hører dette ikke direkte under Landbrugsministerens Domæne, og jeg har heller ikke noget imod, hvis Handelsministeren skulde beskæftige sig med dette Spørgsmaal, jeg vilde finde

det naturligt. Men paa den anden Side maa man jo være klar over, at i Ly af Restriktionerne herhjemme og forbundet baade med Valutalovgivning og Kornordning er man ved at forsøge at danne en regulær Prising for Melets Vedkommende. Naar Regeringen nu kommer her og vil videreføre en Lovgivning, der sikrer en Minimalpris paa Korn, saa bør Regeringen samtidig komme med Foranstaltninger, der garanterer Forbrugerne imod at blive trukket op med Hensyn til Brødpriserne.

Hvad Kødordningen angaar, saa er Loven herom efterhaanden blevet ganske betydeligt reduceret. Naar Afgiften forringes tilsvarende, kan vi naturligvis ikke have noget imod, at Udgiften til Kødmarker skaffes til Veje paa anden Maade. Men vi vil samtidig fremsætte følgende Bemærkninger.

Allerede sidste Gang vi behandlede denne Lovgivning, paapegede jeg, at man stillede kun højst 100 000 Kr. til Raadighed for Forsøg vedrørende Bekæmpelse af smitsom Kalvekastning, medens 4 Mill. Kr. skulde bruges til Rensning af Besætninger for Kvægtuberkulose. Man har i Aar bibeholdt dette samme Forhold imellem de to Beløb. Det er muligt, man stadig væk mener, det maa blive ved Forsøgene, at man staar usikkert over for hele dette Problem og derfor ikke kan sætte ind over for det i højere Grad. Jeg vil gerne heroverfor tillade mig at sige følgende, som jeg bygger paa Oplysninger, jeg har faaet siden i Fjor, og som jeg har faaet bekræftet holder Stik.

Det er en Kendsgerning, at Kalvekastning og andre Sygdomme koster det danske Landbrug langt mere om Aaret end Kvægtuberkulosen. Det er samtidig en Kendsgerning, at man hidtil praktisk talt ikke har været opmærksom paa dette, at man har sat energisk ind for at bekæmpe Kvægtuberkulosen, men ikke over for Kvægets andre Sygdomme. Det er endvidere saadan, at en Kos Mælkeydelse først naar Højdepunktet efter den fjerde Kalv; en Ko vil være paa Højdepunktet af sin Mælkeydelse saa nogenlunde fra det 7de til det 12te Aar. Men det er vist et Mindretal af Køer her i Danmark, der overhovedet naar at blive syv Aar gamle, fordi de inden det 7de Aar er ødelagt af Yverbetændelse, Kvægtuberkulose, Kalvekastning, Streptokokker o. s. v. Man kan sige sig selv, at dette Forhold er ensbetydende med et kolossalt stort Tab saavel for den enkelte Landmand som for Samfundet som Helhed.

Derfor synes jeg, at man, i Stedet for med visse Forandringer at afskrive tidligere